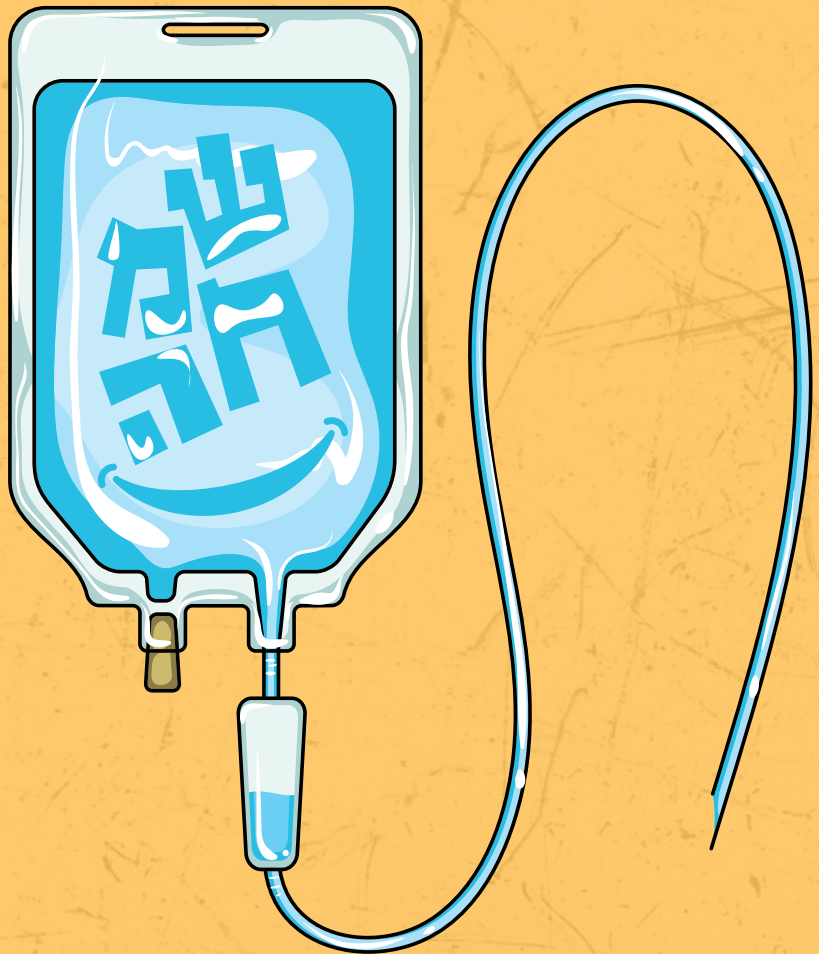

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

שמחה. איך עושים את זה?

אב ובתו החליטו להתמודד
עם לוקמיה באמצעות שמחה.
היום הם מאמנים המונים / כתבה

הגבאי שהפך למלך
התועדות
עם הרב איל ורד

שים את האמונה בצד
שיחת חברים
עם מיני יוספי

לא דוס. אז מה?
הרב עדין שטיינזלץ

הסכסוך הכואב
יעל קבסה

מערכת קרוב אליך שולחת תנחומים לעורך אהרוני ברנשטיין על פטירתו של אביו ר' משה ע"ה, ומקדישה את הגליון לעילוי נשמתו

ראשיהודי

ב"יהודים היא אורה ושמחה וששון ויקר"

דרושים קוראים

לקריאת מגילה ברחבי תל אביב

בשל סגירת בתי הכנסת "ראש יהודי" מארגן קריאות מגילה
בליל חג פורים במרחבים פתוחים ברחבי תל אביב
זכאו אהיו שו"ת לפרטים ושיבוץ: 050-7770352

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"

צרכים עם חיוך! :

9 ספרים רק ב- 399 ₪
* לא כולל משלוח

ראשיהודי הפצה לתנויות:

להזמנות: 02-6791122 | 052-5665005 | www.roshey.org

הכינו את המדפים

כל הספרים שתשמחו להכניס הביתה
במחירים שאסור לפספס

סטנים
במחירים
מיוחדים

3 ספרים ב-
200

4 ספרים ב-
100

3 ספרים ב-
100

החל מ-
10

אשר & more

*יהדות *עיון *פרשת שבוע *אמונה *זוגיות *ילדים *לימוד *חינוך

שירות לקוחות 02-6427117 | חפשו בגוגל "חדש הספר היהודי"

השבירים האמידים, שבאים להקטין מהם
צדקה, ופוסקים שתאוו את אמונתה. הם
מתחילים לדוד את המתרים: "אל תדאג,
ה' יטור, והל' אטובה..."

אל תנחם אותי עכשיו!

לובביץ'. כולנו עובדים לא-ל אחד! כשקראתי את הדברים הללו, אמרתי לעצמי: "איזו משפחה מנצחת! הבן ליטאי, ההורים - חסידי גור, שווער - ברסלבר, וגיסיס לובביצ'ים. ר' יענקל'ה באמת אהב את כולם, והיה קשור אליהם באהבה והרמוניה. ר' יענקל'ה בא להזכיר לנו את האמת שלפעמים אנחנו קצת שוכחים, וצריך לומר לעצמנו, לפחות בלחש, שכולנו עובדים את אותו ה' אחד.

בכל אופן, נחזור לסיפור. כשר' יענקל'ה נכנס לבית של המשפחה החסידית הזאת, ובעל הבית האיר לו פנים, ר' יענקל'ה דיבר איתו על הערה של בעלי המוסר. הם נהגו לומר, שהגבירים האמידים, שבאים לבקש מהם צדקה או תמיכה בלומדי תורה, הם הופכים פתאום לבעלי אמונה. הם מתחילים לעודד את המתרים: "אל תדאג, ה' יעזור, והכל לטובה...". ר' יענקל'ה אמר, שאת ה'אמונה' הזאת צריך להניח בצד, ולהעניק לזולת מכל הלב.

מזל שלא היית בפורים

אותו בעל הבית חסידי נענה לאתגר, ובתמורה לדרוש המוסרי סיפר לר' יענקל'ה סיפור חסידי מהבעל שם טוב הקדוש.

אגב, ר' יענקל'ה מאוד אהב סיפורים, והוא נהג לדרוש: "לא המדרש עיקר אלא המעשה", שהכוונה היא לומר לדרשנים, שמה שמחזיק את הדרשה זה לא "המדרש" - הדרשה העמוקה, אלא "המעשה" - המייעשה'לאך, הסיפורים והווארטים, הם העיקר.

בכל אופן, היהודי סיפר שפעם בני מזיבו' באו אל הבעל שם טוב בדאגה. הם סיפרו שמושל העיר הודיע על כך שגדוד צבאי עומד לערוך אימונים בסביבה, וכל משפחה מחויבת לארח חייל בביתה. אתם יכולים לתאר לעצמכם מה המשמעות של הכנסת חייל גוי הביתה... כשרות, צניעות, פרטיות ועוד, כבר לא יהיו בדיוק אותו דבר. הבעל שם טוב פנה לתלמידו, ר' נחמן מהורדונקה, וביקש ממנו שיתפלל להעברת רוע הגזירה. ר' נחמן ענה לו: "גם זו לטובה". הבעל שם טוב נזף בו ואמר: "כמה טוב שלא היית בדורו של המן, כי אז גם על גזירתו היית אומר - גם זו לטובה..."

אותו בעל הבית - שלצערי למרות שר' יענקל'ה תיעד את השיח ביניהם בספרו, הוא לא כתב את שמו - אמר שאת הסיפור הזה מביא ה'דברי ישראל' ממודז'ין. הוא מאבחן מתי צריך לומר "גם זו לטובה" ומתי לא. הרעיון הוא, שלגבי העניינים הפרטיים שלו, בן אדם רשאי וצריך לומר "גם זו לטובה". לעומת זאת, לגבי צרת אחרים או צרה של כלל ישראל, אסור לומר כך. ה'דברי ישראל' הסמיך את הרעיון הזה על המילים: "בשלח פרעה את העם ולא נחם אלוקים", והפך את העניין לווארט כל כך יפה! הוא מסביר כך: "בשלח פרעה את העם" - כשיש צרה לעם ישראל, כשיש איזה פרעה שמציק לעם ישראל, אז "ולא נחם אלוקים" - כלומר, במצב כזה אל תשתמש במידה של "נחם" - של נחום איש גמזו. אל תנחם אותם, אלא תנסה לראות מה אתה יכול לעשות! בתפילה, בעזרה, בעידוד - בכל דרך שתוכל. חסידים היו מנסחים ככה: "לעצמך - תדאג ברוחניות. לזולת - בגשמיות". כשבא אליך אורח, אז ההנהגה היא שאת עצמך תשאל אם למדת היום, ואתו תשאל אם הוא אכל ארוחת בוקר. לפעמים אנשים פשוט הופכים את היוצרות.

בעיניי, הסיפור הזה מבטא את היופי של ר' יענקל'ה. הוא חי באהבה עם משפחתו החסידית, הספרים שלו מלאים רעיונות חסידיים משובבי לב, וגם הסיפור המתוק הזה שבו הוא ממש תיעד את הדרושי'ע עם אותו חסיד, מעיד על הרמוניה נפלאה, וגם על מעלה מוסרית: ביחס לצרתו של הזולת - צריך לדאוג לו ככל האפשר. לחיים!

שלום חברים יקרים! השבוע, בכ"ב שבט, חל היארצייט של הדרשן המופלא ר' יענקל'ה גלינסקי שהיה מבעלי המוסר של בני ברק. כהקדמה רצינית לומר, שכשמזכירים דמות מיוחדת כלשהי, המטרה היא לא לפתוח פינת הספדים, אלא אדרבה - מתוך הזיכרון של הדמות הגדולה ופעולותיה הטובות שפעלה בחייה, נקבל הזדמנות להתעוררות מחודשת בעבודת ה' שלנו.

ר' יענקל'ה גלינסקי היה דרשן מיוחד, עם חוש הומור מצוין. הוא ידע גם להוכיח אנשים, אבל גם את זה הוא עשה עם הומור עצמי ובענווה גדולה. בצעירותו הוא היה חניך ישיבת נובהרדוק האגדית, וספג את הרוח שלה באופן מלא. אתם יודעים, בנובהרדוק חינוכו את הבן אדם שלא יעשה מעצמו עניין. באופן כללי, בזו שם למוסכמות חברתיות. חשוב להבין, שבאמת יש מוסכמות כאלה שהן מאוד חשובות, כיוון שהן תורמות ליישובו של עולם ולהתנהלות של חברה אנושית מתקנת. אבל יש מוסכמות שהן לא טובות, ובעצם הן סתם חוסמות את האדם מלהיות מי שהוא באמת. לפעמים בן אדם כל כך נענה למוסכמות החוסמות הללו, עד שהוא מפסיד ממש את כל ענייניו בעולם. בנובהרדוק שיחררו את המוסכמות האלו. על ר' יענקל'ה עצמו למשל מספרים שפעם הוא הגיע לחתונה, בה הוא היה אמור לסדר חופה וקידושין. עוד לפני שהחופה התחילה, והמנחה עוד לא הספיק להתחיל את ספקידו, ר' יענקל'ה תפס את המיקרופון והכריז: "הרב הגאון - אני, מכובד בסידור חופה וקידושין!" טוב, אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם את החיוכים שעלו על פני האנשים, ושיחררו את האווירה.

"לכשיפוצו" בנובהרדוק

עניין נוסף שהיה בישיבת נובהרדוק, הוא העיסוק בהפצות. ר' יוסף יוזל הורביץ, ה'סבא' מנובהרדוק שייסד את הישיבה, שלח כל אחד מהבחורים שעברו אצלו, להקים ישיבות בכל מקום ולמשוך בחורים שילמדו בהן. הסבא מנובהרדוק היה אישיות מרתקת ועוצמתית, והוא האמין בכוח של כל בחור מתלמידיו להיות ראש ישיבה בעצמו. הוא הכניס בהם להט של התמסרות, ועוצמות של אמונה וביטחון בעצמם, כמובן מתוקף האמונה בה', והם פעלו נפלאות. למשל, הרב קנייבסקי - הסטייפלר - הגיע כנער צעיר לנובהרדוק, על ידי בחורים שיצאו להפצות. ר' יענקל'ה סיפר שהוא הכיר את אותו בחור שהשפיע על הסטייפלר, או ליתר דיוק השפיע על אימו האלמנה, לבוא לישיבה. ר' יענקל'ה היה אומר: "מי בכלל זוכר את אותו בחור שהביא את הסטייפלר לישיבה? ואף על פי כן, מה שפעל אותו בחור, מטיב לעם ישראל טובה נצחית!" כמובן יש כאן עידוד לכל מי שעוסק בשליחות ובהפצת יהדות, שלפעמים אין לך מושג עד כמה הפעילות שלך תשפיע. עוררת איזו נפש של יהודי לחיים, ועם הזמן, אותה דמות מאירה לדורות.

משפחה מנצחת!

סיפור אחר של ר' יענקל'ה, שמופיע בספריו, מתאר את המשימה שלו להתרים כסף עבור הישיבות בהן לימד. באחד ממסעותיו, הוא הגיע לבית של משפחה חסידית. מספר ר' יענקל'ה: "התקבלתי בסבר פנים יפות אצל בעל הבית, שהיה בר אוריין ובר אבהן". הביטוי בר אוריין, פירושו - בן תורה מיוחס. כדי להפשיך את הקרת, פנה ר' יענקל'ה אל בעל הבית, שהיה כאמור "א חסידישער בעל-הבית", ואמר לו: "אמנם אני חונכתי בחדר ליטאי ובישיבות ליטאיות, אבל דע לך שההורים שלי היו חסידי גור, החותן שלי - חסיד ברסלבר, והגיסיס - חסידי

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

הבן יקיר לי אפרים

אבל הדברים שהיו לנביאים לומר עליהם לא היו טובים בהרבה מאלו שנאמרו על אנשי ישראל.

בין שתי המדינות, יהודה וישראל, היו הרבה מאוד סכסוכים. לפעמים הם הסתכמו בזריקת אבנים אלו על אלו מעבר לגבול, כפי שמתואר בספר מלכים ובספר דברי הימים, אך היו גם התפרצויות אלימות של ממש, עד למלחמה. במלחמה מפורסמת אחת מלכות ישראל אפילו כבשה את ירושלים ופרצה את חומות העיר. במלחמה אחרת ניצחה בקרב מכריע ולקחה מספר עצום של שבויים; אבל בסופו של דבר הם הלבישו והנעילו את כל השבויים מיהודה ושלחו אותם הביתה. מדוע? מפני שלמרות שאלה יהודים מיהודה ואלה יהודים מישראל, ויש להם כל מיני חשבונות אלה עם אלה, יש בכל זאת תחושה של שיתוף, ולכן גם המלחמה ביניהם יכולה להגיע רק עד גבול מסוים.

עם זאת, ישראל החליטה, באופן ברור ונחרץ מאוד, לנתק את עצמה ממדינת יהודה ומן המרכז שבירושלים. היא בנתה במה, כמעט אפשר לומר: יצרה אלוהות לעצמה, ובנתה מקדשים, היכלות וארמונות. ואולם הניתוק הזה לא היה פוליטי בלבד. מה שהתחיל כפירוד זמני נעשה, עם הזמן, מקובע יותר ומופנם יותר. בפסוק סתום אחד מופיע ביטוי, שהוא מובן בימינו לא פחות מאשר בזמנו: "הס, כי לא להזכיר בשם ה'". בספר דברי הימים מסופר על דבר שקרה אחרי שמדינת ישראל דאז התמוטטה באופן פוליטי. אמנם נשאר עדיין תושבים במקום, אבל היא אלה אנשים שבורים ברוחם וחסרי תקווה. המלך חזקיהו, מלך יהודה, שהיה מלך גדול, נשאר כעת המלך היהודי היחיד, והוא עושה מעשה: "וישלח יחזקיהו על כל ישראל ויהודה וגם אגרות כתב על אפרים ומנשה לבוא לבית ה' בירושלם לעשות פסח לה' אלהי ישראל". הוא שולח אפוא שליחים לישראל, וקורא: שובו הביתה, המקדש פתוח בפניכם, באו. ומה התגובה? "ויהיו הרצים עברים מעיר לעיר בארץ אפרים ומנשה ועד זבלון ויהיו משחיקים עליהם ומלעגים בהם". ובכן, גם זה אינו דבר חדש. באים השליחים של המלך חזקיהו, והשרידים, בני שבטי אפרים ומנשה וזבלון ושאר השבטים, אומרים (אם נבטא זאת בסלנג שלנו, שהרי הסלנג לא השתנה כל כך הרבה במשך הדורות): "הם רוצים שנבוא לבית המקדש שלהם בירושלים! השתגעתי? מה, אני דוס? –" והם לא באו.

כל זה קרה בעבר הרחוק. הייתי יכול לדבר באריכות רבה על מה שקורה כעת. אינני מנסה לעשות אידיאליזציה של החיים כאן בעבר הקרוב: נולדתי בארץ הזו, בעיר הזו, והארץ הזו היא באמת ארץ אשר אבניה ברזל, אנשיה נחושת; ארץ קשה, לפעמים אוכלת יושביה. וגם המדינה הזו היא מדינה עם הרבה קשייות, ואפילו הרבה אכזריות. אבל בשנים האחרונות צמחה תופעה שהיא חדשה יחסית, והיא – לגיטימציה של שנאה. שנאה הדדית בין יהודים אינה עוד דבר שמתביישים לבטא אותו בפומבי; אדרבה, היא נעשתה כמעט חלק מהאופנה ודרך ההתנהגות. והשנאה הזו עוברת דרך כל המגזרים. זוהי שנאה פשוטה, כוללנית ובסיסית, שנאה שאפילו איננה נוקטת לצידוק לעצמה, היא אינה צריכה עוד להצדקה בכחנית "אני יותר טוב, ולכן האחרים גרועים", אלא היא שנאה המבוססת על כך שהאחרים, בעצם מהותם, בעצם הגדרתם, הם רעים. לא צריך עוד לקרוא לאחר בשם גנאי, כי שמו בעצמו הוא שם גנאי; מתנחל, חרדי, שמאלן – האם יש מילים גסות מאלו? המילים עצמן נעשות מלוכלכות, והאנשים נעשים מלוכלכים ונתעבים זה בעיני זה.

בנקודה הזו אני מנסה להיאבק; כמוכּוּן, לא לבדי, אבל גם לא בחברה גדולה מדי. לעתים נדמה לי שאני ניצב אל מול גלים אדירים של

אנו ממשכים בפרסום דברים של הרב אודות אחדות ישראל ואהבת ישראל. הדברים שלפניכם לקוחים מתוך נאום של הרב מחודש תשרי תשנ"ח:

בסוף הפטרת היום השני של ראש השנה אנו קוראים את הפסוק: "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לו, רחם ארחמנו נאום ה'". זהו פסוק מרגש כשלעצמו, והוא מרגש כפליים משום שהוא נאמר ביום מיוחד, בזמן מיוחד, באווירה שבה הלבבות פתוחים יותר.

מיהו אפרים? אפרים הוא הסמל המסורתי לא רק לשבט אפרים עצמו, אלא לממלכת ישראל של אותם הדורות שאפשר, אולי, לקרוא לה מדינת ישראל של אז. זו היתה מדינה מעניינת, מוזרה; היא היתה הרבה יותר גדולה ממדינת יהודה, והיו זמנים שהיא היתה כוח צבאי ומדיני כלל לא מבוטל.

גבולותיה, בשנות השיא שלה, היו "מלכוּת חמת עד ים הערבה" – כלומר, מצפון סוריה (חומס של היום) עד ים המלח. עם זאת, היתה זו מדינה בעלת מבנה פוליטי מושחת אשר מתכונתו, באופן כללי, היתה כזו: המלך השולט נרצח בידי גנרל, הגנרל עולה לשלטון כמלך, מושל איך שמושל, ומשאיר אחריו בן; הבן הוא, בדרך כלל, לא יוצלח, והוא מודח בידי הגנרל הבא. זהו, בערך, קיצור ההיסטוריה הפוליטית של מדינת ישראל דאז, מדינה שהיתה מושחתת מעיקרה על חוסר לגיטימיות פוליטי פנימי, עם כל מה שכרוך בכך.

ואולם השחיתות לא היתה רק פנימית; היא היתה קיימת גם במישור הפוליטי הבינלאומי. מדינת ישראל דאז ניסתה להתמקם בין שתי המעצמות הגדולות של אותם הזמנים, תוך שהיא מרמה את שתייהן, כמו גם את כל שאר המדינות שעמהן היו לה קשרים. והיתה שחיתות גם במישור החברתי והאישי: בתחומים הנוגעים לכסף, לנשים, וכל כיוצא בזה. על המדינה הזו ועל יושביה נאמרו בתנ"ך הרבה דברים קשים.

מדינת ישראל דאז, מלכות ישראל, בשום אופן לא היתה מדינה חילונית; מושג כזה כלל לא היה קיים אז. בדרכה-שלה היא היתה מדינה דתית, אפילו מדינה יהודית; היום היא אולי קוראים לזה מדינה יהודית רפורמית-קונסרבטיבית, אבל בהחלט מדינה יהודית. נכון שהיו שם עגלי זהב, אבל הם היו עגלי זהב שלנו, עגלי זהב יהודיים. היה, כמוכּוּן, גם יבוא של עבודה זרה מבחוץ: תוצרת צידון, תוצרת אמריקה, תוצרת מצרים; אבל העבודה-זרה הפנימית של מדינת ישראל דאז היתה עבודה זרה יהודית. הדת הזו שמזכירה, אנכי, הרבה תנועות יהודיות מודרניות נוצרה לא מתוך התעוררות דתית פנימית, אלא מתוך רצון פוליטי לנתק את יהודה וישראל זו מזו. נוצרה אפוא דת שהיתה יהודית, והאנשים שחיו לפיה הרגישו את עצמם כיהודים. הם קצת עבדו עבודה זרה אבל גם שמרו שבת; הם עברו על כל מיני איסורים ובו בזמן היו מצוות אחרות שהם מאוד הקפידו עליהן. בסך הכל אפשר לומר שזו היתה מדינה שהיתה לא רק מסורתית, אלא בעלת אופי יהודי מובהק, עם הגדרה עצמית יהודית.

מנגד למדינת ישראל של אז היתה מדינת יהודה, שגבולותיה הגיעו כמעט עד בני ברק של אז, בחבל דן, וכללו את ירושלים, והיא היתה מה שאפשר לקרוא בשם "מדינה של דתיים". גם מדינת יהודה היתה מדינה מושחתת, שאנשיה לא היו טובים בהרבה מאלו שבישראל; קרה, למשל, שמלך יהודה הביא עבודה זרה מאשור, והרב הראשי של יהודה – סליחה, הכהן הגדול – הכניס את זה לבית המקדש. רשמית, אנשי יהודה אמנם הלכו לא לעגל הזהב אלא לבית המקדש,

ואלה החיים מפי ספרים ומפי סופרים מחפשים ומוצאים (ולעתים אף ממציאים) ראיות והוכחות מדוע צריך לנהוג כך, מדוע יש הצדקה לאיבה, לשנאה, לפיבוד.

וכאן אני רוצה לחזור לדבריו של הנביא ירמיהו. הנביא ירמיהו מדבר אחרי השבר הגדול; הוא עבר את כל החוויות הללו, הוא יודע את כל מה שאפשר לדעת על ישראל; והוא לא היה רב, ואפילו לא עיתונאי בטלוויזיה - אלא נביא. ועם הסמכות הזו של נביא הוא מדבר דברים קשים מאוד, מייסר אנשים ומנבא להם. אבל יש דבר אחד שלא הוא, ולא שום נביא אחר, אינו עושה: לעולם הוא איננו מוותר על הקיום של העם היהודי, וגם לא על קיומם של אותם חלקים בעם שבהם הוא נלחם, שנגדם הוא מטיף, שאותם הוא מייסר. הוא יכול לקרוא להם חבורה של שיכורים, נואפים ושקרנים; אבל לעולם, לעולם הוא אינו מוותר עליהם. במובן מסוים זהו המסתורין של הנבואה, וגם המסר שלה. הנביא יודע היטב מי הוא אפרים; הוא יודע כל מה שכותבים בעיתונים של אפרים, הוא יודע מה מציגים בטלוויזיה של אפרים; הוא יודע מה קורה במועדונים של אפרים; הוא שומע את הבדיחות הגסות של אפרים; הוא יודע מתי אוכלים שם שרימפס ואיפה; והוא לא יכול, ולא צריך, לומר עליהם שום דבר טוב. ואחרי כל זה, איך הוא מסיים את דבריו? "הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו" - יהיה מה שיהיה, ובכל מקום שיהיה - "זכור אזכרנו עוד. על כן המו מעי לו, רחם ארחמנו נאום ה'".

היסטוריה שפועלים כדי להפריד, לנתק, לחתוך את הקשרים - קשרי הדם, קשרי העבר, קשרי המשפחה, קשרי הזיכרון - וליצור יחידות נפרדות, יחידות שלא רק נמצאות זו ליד זו בלי לנגוע זו בזו, אלא פועלות זו כנגד זו, שהרי הן ניזונות במידה כה גדולה מן השנאה ההדדית. ההרגשה והחוויה המרה היא, שאנשים משני הצדדים אומרים - "מה לנו ולהם? אין שום דבר משותף בינינו; הבה נמחק אותם מספרנו". אפשר לקרוא את זה בעיתונות של כל הצדדים, ולא רק שם. בתוך המריבה, המהומה והחולי שלנו, כל הצדדים גם יחד פועלים זה כנגד זה ומנסים למחוק מה שיש בצד האחר, כמו אומרים: הם ימותו, הם ייעלמו, הם ייצאו מתוך חיינו. זה הרבה יותר מאשר קרע: זו היא הרגשה שהאחרים אינם חשובים עוד, שאפשר להשליך אותם, להתעלם מקיומם.

ודאי שהקרע לא נעשה עדיין בפועל. מפעם לפעם נשמעות הצהרות (כנות ובלתי כנות) על הצורך באחדות. גם החיים וגם תחושות הלב משאירים צדדים של קרבה ושל יחד. המלחמות והאיבה מסביב יוצרים חישוק של דם ואש המחבר את הפרודים, שנעשה מוחשי יותר בכל עת פורענות. ולמרות כל ההבדלים, אנשים עדיין מצויים יחד במצבים שונים, משוחחים זה עם זה, עושים עסקים זה עם זה ואפילו מתחתנים אלה באלה. ואולם עם אלה גם צומחות ועולות האיבה, השנאה, ומעל כולם - הניכור. הנטייה הגוברת היא לעבור לגור בערים מיוחדות, בשכונות מבודדות, לבנות גטו: גטו חרדי, גטו דתי-לאומי, גטו ספרדי, גטו רוסי, גטו חילוני, גטו סוציאליסטי. ובכל גטו כזה אנשים חיים יחד, תומכים זה בזה, מחזקים את אמנתם ואת דרכי חיהם, ויוצרים מאגר תסיסה של זרות ושל שנאה לכל האחרים. "הם" לא ישבו עמנו, "הם" לא יחיו עמנו. "הם" מסוכנים, נבערים, מושחתים, ו"הם", יושבי הגטו האחר, אין במוחם אלא דבר אחד: כיצד להצר את תחומנו, כיצד לכבוש אותנו, כיצד לבערנו מן העולם. ולכן - הבה נתרחק, ניפרד, נתעלם זה מזה. שהרי בסופו של דבר, מה לנו ולהם?

הקטעים באדיבות ישיבת תקוע ומרכז שטיינזלץ

יש לכם בת שעולה לכיתה א'?

זה הזמן לחפש עבודה בית חינוך שמתאים לה!

בנות מנחם ממ"ח מטה בנימין

- לימודי שפה מתמטיקה ואנגלית ברמה מקצועית ובפיקוח משרד החינוך
- חינוך לאהבת ה' ויראת שמים ברוח החסידות
- לימודי קודש מתוך חיבור לערכים
- יחס אישי באווירה חמה ומשפחתית

ת"ת תורת מנחם ממ"ח מטה בנימין

הורים עוילים ל-א'

- לימודי קודש ברמה גבוהה ומתוך חיבור לערכים
- חינוך לאהבת ה' ויראת שמים ברוח החסידות
- בפיקוח משרד החינוך
- יחס אישי באווירה חמה ומשפחתית

רוצין שפאטבר סכיתה א' יפיה סמה וקס? התחילו להתכונן!

אנו מזמינים אתכם להגיע מוכנים לכיתה א' עם קורס מוכנות מקצועי מקוון להצטרפות שלחו הודעת וואצאפ עם השם של בנכם למספר: 0525700094

* התכנית מיועדת לנרשמים לבית חינוך חב"ד ופתוחה לכלל הילדים העולים לכיתה א'

לפרטים והרשמה: בית הספר - 0525700094 | טלוי | תלמוד תורה - 0587128713 / הרב שניאור | ובאתר המועצה: [/https://binyamin.org.il/7245](https://binyamin.org.il/7245)

ניגשתי לפיצריה לקחת את המגש, ומיהרתי לביתי כשאני מהרהר בכך שידידי ר' מוישה מנסה לארגן הלילה התוועדות יומולדת בזום בבית המדרש הווירטואלי שפתחו לאחרונה תלמידי הרב יצחק גינזבורג.

בעודי נוטל ידיים לסעודת המצווה התחלתי לחשוב מה אספר בהתוועדות המתוכננת. התכוונתי על פרשת 'בראשית' ובחתי כסיפורים שיכולים להתאים לשיחתי עם ר' מוישה בהשתתפות החברים. כתבתי שיר בשם 'בטל בשישים', ואכן 'בטול' הייתה המילה המתאימה ביותר ליומולדת הזה...

בעשר בלילה התיישבתי מול המסך ונכנסתי להתוועדות. כוס משקה שקוף הייתה מונחת

לצדי ועוגייה אחת, המינימום ההכרחי.

ברוך הוא וברוך שמו שלא הותיר אותי בודד, ואפשר לי להתוועד דרך המסך. ראיתי את פני החברים, שנראו לי לשנייה כמו נשמות מעולמות עליונים. אולי בעולם הבא מתקשרים כמו בזום? ... מראה אדם ללא נפש, רוחניות מוחלטת כמעט...

ההתוועדות זרמה כנחל, ובסיום הוחלט שנערוך התוועדות שבועית לפי פרשת השבוע, כולל שיחה עם מקורב שיעניק את נקודתו הטובה.

לאחר מכן זכיתי לשוחח בטלפון עם הרב יצחק. סיפרתי לו על התוועדות הזום ותחושת הביטול בששים שאני חש. כדרכו הרב תרם גימטריות למערכה. מגיל 13 עד גיל 60 יש 47, העולה בגימטריה 'בטול', וגם ה'צם' עולה 'בטול'... לאחר מכן אמר דברים נפלאים על מהות השירה, ויצאתי כמעט שיכור מרוב חכמה ושמחה.

מאז חיי קיבלו תפנית מרעננת. ההתוועדות השבועית שנקראת 'לזרום עם הזמן' גרמה לי להגות תכופות בפרשת השבוע, פנימיותה ואגודותיה, לשכשך מעט באוקיינוס הדעת. הכל זמני ושברירי, ורק הקב"ה יודע מה יהיה, אבל להגות בתורה זו ללא ספק המתנה הכי נפלאה שהבורא יכול להעניק לנבראו.

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

בטל בששים

בכניסת ליל כ"ח בתשרי תשפ"א ישבתי על ספסל בנחלאות בקרבת שוק מחנה יהודה, והרהרתי בלבי שכעת אני בן ששים. צריך לחיות ששים שנה כדי להתרגל לכך שאתה בן ששים... לפי הגמרא זהו יום ההולדת החשוב בחיים, חוץ מבר-מצוה, ונוהגים בו לעשות סעודת מצווה שנקראת 'סעודת כרת', בגלל האמונה שמי שהגיע לגיל זה ניצל מכרת.

תכננתי לערוך קנייה באיזו מסעדה בשרית כדי לחגוג עם משפחתי הגרעינית. בימים כתיקונם הייתי מארגן התוועדות עם חברים ובני משפחה, ואילו כעת בעידן הנגיף אני חווה הכנעה שכזאת. עד מהרה הבנתי שאסור לפתוח עכשיו מסעדות, ולהפתעתי מצאתי פיצריה באזור והזמנתי פיצה לעילא ולעילא. המוכר אמר לי שרק בתוך שעה היא תהיה מוכנה.

חיקיתי על הספסל, והתחלתי את התבודדותי הראשונה בגיל ששים: 'ריבוננו של עולם, תודה שזיכית אותי להגיע לגיל הזה, תודה על כל הדברים הטובים וגם הלא טובים שהתהפכו או יתהפכו לטובה... תראה לאיפה הגענו! אי אפשר לחגוג עם ידידים... טוב שלפחות איתך אני יכול להתוועד תמיד... אבא, תשמח אותי, תן לי מתנה ליום הולדתי! תכניס לחיי שינוי מרענן וטעם חדש!...'... העזתי לבקש.

בעודי מדבר חלף לידי אברך. 'איפה אוכל למצוא כאן ערבית?', שאלתי אותו. והוא ענה, 'עכשיו התחילו להתפלל בבית הכנסת 'נהר שלום''. חשבתי שיהיה נפלא להתפלל תפילה ראשונה במקום הקדוש הזה, שהקים רבי מרדכי שרעבי זצ"ל. נכנסתי אל הקודש ומצאתי למעלה ממניין מקובלים. ראש הישיבה, הרב בניהו שמואלי, ישב לבדו מוקף בכילה שקופה.

הצטרפתי לתפילה האיטית והמכוונת, והשתדלתי לכוון בפשטות כמיטב יכולתי. כעבור ארבעים דקות הסתיימה התפילה. ניגשתי לסף פתחו השקוף של הרב בניהו. 'תברך אותי הרב, היום אני בן ששים!...' סיפרתי לו מעט על עצמי כדי שידע לכוון את ברכותיו. הוא בירך ואני חשתי שהקדוש ברוך הוא זיכה אותי להתחיל את יומי הקדוש ברגל ימין.

יד שרה מכא האב

רקע כללי של המחלה
טיפולים מתאימים למחלה
מידע על תרופות ותופעות לוואי
טיפולים אלטרנטיביים
טיפולים חדשניים

דעת

מרכז מידע רפואי

עונה על שאלותיך ומספק מידע רפואי מקצועי ועדכני על מחלות, תרופות וטיפולים **חינם**

המספר החדש שלנו:

03-9543349

daatri@yadsarah.org.il

המידע באינטרנט נגיש אך לא תמיד מדויק - לשם כך אנחנו כאן

צוות מקצועי עם גישה למידע מקצועי

יעל קבסה | YAEKAB@GMAIL.COM

הקב"ה נס: זימן להם עץ חרוב שצמח ליד המערה ומעיין נובע, כדי שיוכלו לפרנס את גופם.

ויש מקום לשאול: אם באופן פלאי התקיים גופם בחרובים ומים במשך 12 שנה - כלום לא יכול היה הקב"ה להחיות אותם באופן ניסי? למה היו צריכים את העץ והמעין?

נראה שיש כאן פתח להבנת הקשר והיחסיות בין העולם האידיאלי, האוטופי, לבין חיי המעשה. היה צורך לשמור על ערוץ תקשורת בין העולמות, גם אם הוא חוט דק ברמות עץ חרוב שפריו דל-בשר ומים פשוטים.

מההתבוננות הזו אנחנו יכולים ללמוד סוד גדול על היחס הרצוי לחלומות שלנו:

במציאות חיינו כאן בעולם הזה מתקיימת נקודת השקה של רוח וחומר. ישנו האידיאל המופשט וישנה הדרך להגשמתו. שניהם חייבים להיות אחד לצד השני ולשמור על חיבור ביניהם. החלום צריך להיות החזון, הלפיד המתנוסס בראש ההר ומתווה את הדרך, את הכיוון, את המטרה. והמעשים - צריכים להיות תולדות של החזון הגדול.

לעיתים מרחבי העשיה שלנו עלולים להיראות לנו כמו חוטים דקים וכמעט בלתי מורגשים: התפילות לא מספיק מדויקות, העסק מקרטע, הדייטים כושלים, שוב התעצבנתי, הדיאטה נהרסה -

עדיין: הבחירה לחזור שוב ושוב אל מעשים שנגזרים מכוחו של החלום, מגלים כי במהותנו ובשורשנו אנו קשורים אל החזון הגדול. ולאט לאט - עם הזמן, ההתמדה והאמונה - הטפנוף ילך ויגבר עד שיהפוך למים רבים אדירים.

כולנו אנשים חולמים. לכל אחד מאיתנו יש איזו ציפיה סמויה או גלויה לעתיד טוב ומבטיח, וכל חלום מבטא תשוקה למפגש עם הטוב השלם הצפון לנו.

זה יכול להיות זוגיות, הורות, בית, הצלחה בעסק, התקדמות במישור הפנימי, תפילה, יכולת השפעה ועוד ועוד. כל אדם והעדפותיו, כל אדם וחלומותיו.

לאחרונה גיליתי על עצמי שלפעמים אני כל כך נהנית לחלום, אפילו יותר מאשר להגשים את החלום. מפליגה בדמיון ומתחמקת מעשיה מחייבת. הרבה יותר קל, פשוט ונועים לחלום - כי בדמיון הכל אפשרי, ואפשר הכל. לא צריך לבחור, לא צריכים להתחייב ולוותר על דברים אחרים. פשוט שוגים באשליה ומתענגים עליה.

מתי מתחיל הסכסוך בתוכי? כשהאידיאל יורד לחיי המעשה. שם פוגש הדמיון האינסופי במגבלות המציאות, הרעיון האוטופי צריך ללבוש פנים וצורה ונאלץ להצטמק כדי להיכנס בחרכים הצרים שהעולם הזה מאפשר לו. זהו תהליך צמצום, והוא כואב. הרבה פעמים בדיוק במקום הזה נוצר משבר, והשברים גורמים לנו לנטוש את החלום.

אז למה לכאוב אם אפשר להמשיך לדמיין וליהנות? למה להתחנך במציאות המוגבלת אם אפשר לאחוז בתמונה המושלמת שיש לנו בראש?

הסוגיה הזו עולה גם מתוך סיפורו של רבי שמעון בר יוחאי כשהתחבא עם בנו אלעזר במערה. הם ישבו שם שנים רבות, למדו סודות עמוקים ושייטו בעולמות עליונים. כדי לשמור על קיום הגוף עשה עימם

עם ישראל

JNSI

לחפגן תמיכה והתחזקות

באהבת הארץ, התורה ועם ישראל

לע"נ אהוביה סנדק

זכר קדוש לברכה

הכנסת ספר תורה,

תהלוכה למעוז אסתר וסיום הש"ס

שנלמד ע"י יותר מ-1,000 יהודים

יום שלישי | כ"ז שבט (9/2/20) | 12:00 |

התכנסות ברחבת ביה"כ המרכזי בכוכב השחר

לבידורים ותיאום הסעות < דאם: 058-706-058

לו"ז < 12:00 כתיבת אותיות | 12:30 מנחה | 13:00 תהלוכה | 14:00 הכנסת ספר תורה למעוז אסתר וסיום

הש"ס | 15:30 שיחות מפי רבנים ואישי ציבור | 17:30 סיום משוער | מומלץ לבוא עם בגד חם ונעלי הליכה

רחל פ"ש

© ציפורה גר מרדכי

מרכזים לראותכם,
תושבי מושב אסתר ומשפחת סנדק

מחלקה אונקולוגית. כאן רוקדים

מרבית בשמחה – לא תמיד זה קל < הרב זלמן וישצקי,
שליח חב"ד בבאזל שבשווייץ, מספר על כוחה של
שמחה אמיתית, ואיך למד עליה באמצעות החוויה
המטלטלת שעבר עם בתו < לרקוד כל הדרך אל הרפואה

יצחק הורוויץ

ונזעק לראות אם הכל כשורה, ומה שהם ראו – ממש לא הלם את ההגדרה הזו.
"פתאום ראיתי את ההשתקפות שלהן בחלון", נזכר ר' זלמן. "הן עמדו בדלת המומות, לא הבינו לשמחה מה זו עושה. מי הוא האיש, למה הוא לבוש מוזר, ומה זה הריקוד המוזר שנראה היה כל כך תלוש מהמחלקה האונקולוגית. באפלולית ששררה בחדר הם ראו את הריקוד, אבל הם לא ראו שבעצם עיני שנינו היו מלאות דמעות". ור' זלמן נזכר ואומר: "אבל אתה יודע, אין באמת משהו בעולם הזה שיכול למנוע מיהודי להינשא על ענני שמיא לריקודים של שבת, העולם הזה לא באמת יכול היה לנו באותה שעה".

איך באמת? הדמעות מבקשות לצאת ואתה שמח?

"זה הסוד שיש לפצח. זו לא חכמה גדולה לשמוח כאשר הכל בסדר והחיים מאירים לך פנים. אך כיצד שמחים כאשר החיים מחמיצים לך פנים, כאשר הלב מסרב להשתתף?"

הכוח של השמחה

זה סיפורו המטלטל של ר' זלמן וישצקי, שליח חב"ד לעיר באזל בשווייץ. זה 19 שנה הוא ומשפחתו מקדישים את חייהם לעיר השווייצרית, ובעודו עוסק במלאכת השליחות הפך את השמחה לדרך חיים.

שנים רבות הרצה הרב וישצקי בפני קהלים שונים על סודה של השמחה, אבל לא ידע עד כמה יזדקק לה, עד שלפני מספר שנים נפל עם בתו לגיהינום של מחלת הלוקמיה וצלח אותה יחד עם משפחתו, בחסדי ה', בכוח השמחה.

בחוץ שקעה השמש וצבעה את השמים בצבעים ססגוניים, שבת המלכה פרשה את כנפיה על היקום. אבל בפנים, בחדר שעל דלתו נכתב 'מושקא', במחלקה האונקולוגית שבמרכז הרפואי בבאזל, צפצפו המכשירים, המוניטורים הבהבו ושלחו ערכוביה של ככלים וצינורות אל המיטה שבה נחה מוסי בת ה-17. עירוי מחובר לוורידי זרועה, שעה שהיא הסתירה בחיוכה כאבים וגם פחדים. אביה, ר' זלמן וישצקי, עמד שם, הביט בחלון ובבתו חליפות, וכאב עז תקף גם אותו.
זו לא הייתה השבת עליה חלמו. הוא רצה יותר מכל להיות יחד עם חברי קהילתו בבית הכנסת המואר ורחב הידיים, ולקבל את השבת בתפילה. מוסי רצתה גם היא להצטרף לתפילה ואחר כך להתכונן לסעודת השבת ולאורחים הרבים. אבל עכשיו שניהם כאן בחדר האשפוז. השולחן הקטן בחדר ערוך לשבת. יין, חלות וכל טוב, מעשה ידי אמא דואגת שנשארה לערוך סעודת שבת עם הקטנים.

האווירה קשה, אבל האב החליט שלא ייכנע. לא לריח התרופות, לא לאפלולית ולא לכאב הפושט בליבו. שבת עתה, והם יקבלו אותה בשירה ובשמחה. חנוט בסרטוק וחגור באבנט, הוא יישר את הקנייטש בכובע שלראשו והחל להתפלל. "לכה דודי לקראת כלה, פני שבת נקבלה". מוסי קמה והצטרפה גם היא, "קומי צאי מתוך ההפקה". "רב לך שבת בעמק הבכא, והוא יחמול עליך חמלה". ר' זלמן שר כשקולו הולך וגובר. "התנערי מעפר קומי, לבשי בגדי תפארתך עמי", וכשהגיעו לבואי בשלום הוא היה כבר בעיצומו של ריקוד שהלך ונעשה סוער יותר ככל שהלילה הלך וירד על העיר.

ואז נפתחה הדלת. אחיות המחלקה תהו לפשר הקול המוזר

שליחות שוויצריה. הרב יששכר בשיור הננה לקראת ליל הסדר האחרון

בעקבות החוויה המטלטלת יצרו האב והבת תכנית משותפת בה הם מרצים על הדרך אותה עברו, במטרה לחזק אחרים. ד"ר שמחה - כך כבר מכנים חבריו את הרב ויששכר.

אכן, אין זו המלאכות הקלות. השמחה היא אומנות שיש ללמוד כיצד להשיגה ולהשרישה בעומק הלב, ומוטב עוד קודם שהיא עומדת למבחן...

"כשהייתי נער צעיר לימים", מספר הרב ויששכר, "נשלחתי עם שבעה מחבריי כ'תלמידים שלוחים' לשיבת חב"ד שקמה באותה עת בעיר ס. פאולו בברזיל. טרם יציאתנו נפגשנו להתוודות אצל הרב לייבל אלטיין, העומד בראש מכון 'חסידות מבוארת'. הרב אלטיין אמר לנו כך: שלוחים בישיבה קטנה, הבחורים יבחנו כל צעד שלכם, כפשוטו. כל פעולה שלכם, כל אמירה שלכם, נבדקת בעשר עיניים. אינכם יכולים להסיח דעתכם מכך ולו אף לרגע. לכן אתם חייבים כל הזמן, 24 שעות ביממה, להתנהג כבני ישיבה חסידיים ומושלמים. ואתם יודעים מה - הוסיף - אם ממילא צריך לשחק את זה, לא עדיף כבר להיות כזה?"

"גם כאן", ממשיך הרב ויששכר, "בשביל לעמוד בראש מורם בהתמודדות הרפואית, כמו גם מול המשפחה ובני הקהילה, עליך להקנות לעצמך כל העת פנים של שמחה. אבל אם כבר צריך כל הזמן לשחק את זה, לא עדיף כבר להיות כזה? עליך לעבוד ולהטמיע זאת באמת בתוך המוח והלב."

דרושה: ענווה

האירוע הרפואי החל להתגלגל כאשר מוסי, בתו הבכורה של הרב ויששכר שהייתה אז בת 17, למדה בתיכון בארץ. היא התלוננה בשיחות הטלפון שאינה מרגישה טוב. הסבתא סיפרה להורים שבתם לא אוכלת מספיק ונראית חלשה, אבל ההורים בבאזל לא היו מודאגים במיוחד. רק כששבה בתום שנת הלימודים הביתה, הם אכן הבחינו שמשוה לא בסדר.

הבת נלקחה לבדיקות במרכז הרפואי בבאזל. הרופאים ערכו לה בדיקות דם, ומהר מאוד הגיעו למסקנה שהממה את המשפחה: לוקמיה - סרטן הדם. זו אמנם מחלה מסוכנת אך לרוב, ובעיקר בגיל צעיר, איננה קטלנית. הטיפול אכן לא קל והוא מביא עמו את תופעות הלוואי הירועות כמו נשירת שיער, חולשה ובחילות, אבל בחסדי שמים בימינו לרוב מבראים ממנה והיא אינה משאירה שום רושם. למרות כל זאת, בשורה כזו הנופלת ביום בהיר על ראש נערה בת 17 - היא בלתי נתפסת.

איך באמת התמודדה בתכם עם ההודעה הזו בעיצומם של חייה הצעירים?

"זכינו ובתנו היא נערה גדולת נפש. היא הבינה טוב מאוד לקראת מה אנו הולכים. היא ידעה מה מחכה לה, ובעיקר נשירת השיער הנוראית הפחידה אותה מאוד. היא בכתה לא מעט ביומיים הראשונים, אבל אז, בשעת ערב, היא אמרה לי כך: אבא, אני יודעת שמחכים לי שבעה חודשים לא קלים, אני לא רוצה להיות עצובה, אני רוצה לעבור את זה מתוך שמחה, איך עושים את זה?"

"עוד בגיל שבע למדתי

תניא עם סבא שלי,

איש מסירות הנפש,

רבי משה ויששכר ז"ל.

כל יום אחרי החיידר

היינו לומדים שלוש

שורות של תניא מתוך

הספר כשהוא מסביר

לי, ולמחרת צריך הייתי

לבוא ולהיבחן עליהן בעל

פה. גם באמצע הלילה

אזכור אותן"

"נו, מה אומרים? מה אומר אב לכתו ככזו שעה? האם מישוהו הכין אותי לזה?"

"ה' פתח את שפתיי ואמרת משהו שכנראה היה טבוע בי, בבחינת ירושה מאבותינו, משורות התניא ששיננתי מילדותי ומעולם החסידות עליו חונכתי וגדלתי: אנחנו צריכים ענווה כלפי הקדוש ברוך הוא. ענווה פירושה הוא, שאנחנו נושאים עיניים למרום ואומרים: אני לא מבין, אני לא אמור להבין, 'כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי'. אבל אני מקבל בהכנעה ובאהבה את העובדה שאתה יודע הכי טוב מכולם מה נכון עבורי, מה טוב עבורי, וכבר לימדונו רבותינו ש'טבע הטוב להיטיב'.

"עוד בגיל שבע", הוא נזכר, "למדתי תניא עם סבא שלי, איש מסירות הנפש ברוסיה הקומוניסטית, רבי משה ויששכר ז"ל. בכל יום אחרי לימודיי ב'חדר' היינו לומדים שלוש שורות של תניא מתוך הספר כשהוא מסביר

לי, ולמחרת צריך הייתי לבוא ולהיבחן עליהן בעל פה, ואז שוב היינו לומדים שלוש שורות. מה שלמדתי אז חקוק במוחי עד היום הזה. גם באמצע הלילה אזכור אותן. אני זוכר שביום השני למדנו (את דברי האדמו"ר הווקן בראש פרק א' בתניא): 'וגם אם יהיה בעיניו כרשע, ידע לבבו ויהיה עצב ולא יוכל לעבוד ה' בשמחה ובטוב לבב'. כלומר, כשאדם עצוב הוא לא יכול לעבוד את ה'. אי אפשר לחיות אלה לא חיים. מי שמבקש לחיות, ובפרט חיים יהודיים-חסידיים, עליו לקבל באהבה ולהאמין באמונה פשוטה שאין רע יורד מלמעלה. זה מה שחזק אותי ברגעים אלה.

"רעייתי היקרה הוסיפה ואמרה באמונה פשוטה של 'אידישע מאמע': בואו ונהיה נאיביים, את החכמה נשאיר לאחר כך. כעת נהיה נאיביים, נקבל באמונה פשוטה שהכל לטובה, ומעתה ואילך לא נשתמש במילה קשה, פשוט לא לומר בבית את צירוף האותיות ק ש ה. וכך אכן נהגנו, ממש כך, כמו שאומרים 'בלי פלפולים'."

השמחה גם מרפאת. באחד ממאמריו המפורסמים של האדמו"ר הרש"ב הוא מבסס את הקביעה לפיה "שמחה פורצת גדר": כאשר אדם שמח, הוא מתעלה מעל עצמו ומעל התנהגותו השגרתית, ואז הוא מגלה בעצמו כוחות חדשים שכלל לא ידע עליהם קודם לכן. "זה מה שהיינו זקוקים לו", מסביר הרב ויששכר.

"השליח הרב לוי אזימוב מפרז, שלא הכרתיו קודם, שלח לי ביוזמתו כמה מכתבים של הרבי בעניין הרפואה. באחד מהם, שנכתב בראש חודש שבט תשי"ח, כותב הרבי: 'והנה בטח שמע פתגם כ"ק אדמו"ר מוהר"ש: העולם אומר שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה הולכים מלמעלה, ואני אומר שמלכתחילה מלמעלה, והוא הדין בנרון זה שאע"פ שלכאורה צריך לחכות בהשמחה גלויה עד שיוטב מצב הבריאות בפועל, הנה יש מקום לומר ע"פ נוסח הנ"ל להקדים השמחה על הטבת הבריאות אף שלעת עתה אינה בגלוי, וזה עצמו ימהר העניין, והוא ע"ד הפתגם שנשמע כמה פעמים מנשיאי חב"ד, חשוב

החיים באי ודאות – עבודת ה' בימי הקורונה

הרב זלמן וישצקי

הרבה שיעורים עברנו בשנה שעברה במשך החודשים הארוכים שמוסי שלנו התמודדה עם לוקמיה.

אבל הקורס המשמעותי מכל היה: החיים באי ודאות. כשאדם מטופל בלוקמיה, אין לאף אחד מושג איך ייראה היום שלו, הוא לא יכול לתכנן שום דבר. בבוקר מרגיש טוב ואחרי שעתים מרגיש רע. בבוקר בבית ובערב מאושפז, תשאלו, לכמה זמן מאושפז? התשובה תהיה, בעוד שעה נבדוק ונדע. כך זה יכול להימשך שעות, ימים ושבתות.

אנחנו מתוכננים לחיות לפי תכנון כזה או אחר, ולפתע כשחיים בחוסר ודאות שכזה זה מאוד מאוד מבלבל ומערער. עד שאתה קולט שזה בדיוק השיעור, זהו הקורס המזורז. הו, אז אתה מתחיל להכיל ולקבל, וכן, גם ללמוד. הלב מתאמן ומתרגל לאט לאט לקבל חוסר ודאות בחיך, לא פעם זה כולל מבט מחויך כלפי שמיא. יודעים מה מדהים? ככל שעוברים הימים והקורס של חוסר הודאות מופנם, לפתע אתה מבין שחוסר ודאות איננו אי ודאות, אלא אי של ודאות. כי ככל שאתה מפקיד בלב שלם את גורלך, זמנך, כספך וחיך באופן כללי בידי ה', הרי שעוצמה של ודאות ובטחון נכנסת לליבך ולחיך, ואז, אז אתה חי באי של ודאות.

ב'כתר שם טוב' חלק ראשון אות ג' נאמר: "כי תכלית הידיעה שלא נדע, אמנם יש ב' סוגי שלא נדע, א' מיד, שאיננו נכנס לחקר ולידע מאחר דאי אפשר לידע. ב' שחוקר ודורש עד שידע שאי אפשר לידע."

נו, אם פעם היינו צריך לעבוד על 'תכלית הידיעה שלא נדע', הנה זכינו לזה השנה בלי עבודה.

אין אתנו יודע עד מה, למה ומדוע החליט ריבוננו של עולם להתקיף את העולם בחדרת הקורונה, אבל ברור כבר עכשיו שיש דבר אחד מרכזי שקורה כמעט לכולם, התוכניות השתבשו. הן עדיין משתנות ומשתבשות מרגע לרגע ממש.

אולי הקב"ה רוצה להעביר את כולנו קורס זריז, חד, כואב, אינטראקטיבי, בעל אמצעי המחשה, ושמו 'החיים באי ודאות'?

רק דבר אחד אומר לכם מנסינו: שווה לפתוח את הלב ולהקשיב לקורס הזה, יתכן שעוד תגלו שזה לא אי ודאות אלא אי של ודאות.

מרתק אלפים רבים בעולם כולו. הרב וישצקי נושא דברים

טבח מעל הקרקע. הרב וישצקי בהתועדות באשקלון

"במחלקה האונקולוגית למדתי שהשמחה צריכה לבוא מהלב. אם היא לא באה מהלב, תביא אותה מהראש. אם הראש לא נענה לך, תביא אותה דרך הרגליים. תרקוד גם אם העיניים בוכות. תרקוד, ובסוף הריקוד ייקח אותך לגבהים של שמחה"

טוב ויהיה טוב, ופשיטא שכשמביאים זה בדבור של שמחה ובמעשה של שמחה. וביחוד בהנוגע לכבוד-תורתו אשר ע"י עטו עט סופרים יש בידו להשפיע על הרבים בהאמור, הרי ידוע שכר הני בדוחי (תענית כב, א)."

"ואכן, זו הייתה הדרך, הכרה באמונה פשוטה שהשמחה היא שתביא את הרפואה. כמו כן, שמחתי לראות שבסיום המכתב הרבי אומר שמי שעטו עט סופרים ומשפיע על אחרים בזה, הדבר מוסיף ברפואה. אני אוהב בעט הכתיבה וזכיתי שמאמרי המתפרסמים ברשת מגיעים לאלפים רבים מידי שבוע. הבנתי שעלי לכתוב ולהשפיע בעניין השמחה וזה עצמו יזרז את הרפואה.

"גם בתי בורכה בכישרון הכתיבה, והיא הגדילה לעשות וכתבה ממיטת חוליה טור חודשי בעיתון 'לבנות' שמיועד לבנות חב"ד. הטור נקרא 'מסע אל הרפואה', ושם היא כתבה באומץ רב את הקורות אותה ועודדה את הקוראות לחזק את השמחה."

ובכל זאת, מהיכן שואבים כוחות?

"זה נפל עלינו ביום אחד, בבת אחת", הוא מודה. "יש משהו מיוחד ברגעים הללו. כשלוקחים לך הכל, כשאין מישהו בעולם הזה שיכול לעזור לך, אתה מגלה שמה שנושאר לך זה 'רק' הקדוש ברוך הוא, בחינת 'כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני'. זה משהו שכל מי שעבר רגעים כאלה יודה ויסכים. שם פוגשים את הקב"ה מקרוב.

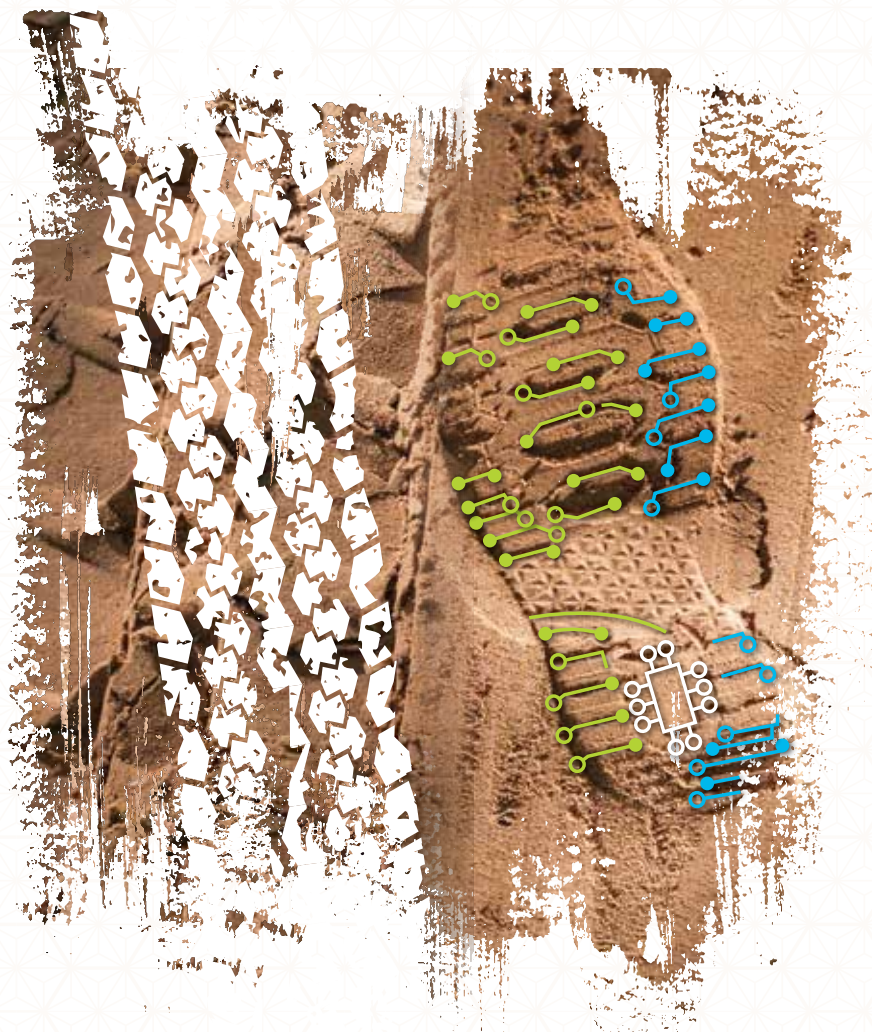
"אנשים שואלים אותי", ממשיך ואומר הרב וישצקי, "איך לומדים להיות שמחים. התשובה הפוכה: אנחנו נולדים עם שמחה טבעית, רק צריך לא לעצור אותה. ראיתי פעם מכתב של הרבי בו הוא כותב שתינוק נולד שמח, והראיה לכך היא שכשמסירים ממנו את כל ההפרעות וההצקות, כשהוא לא רעב, לא עייף ולא מלוכלך, הוא פשוט צוחק מלא פיו. אז אני שואל, מה קרה לנו באמצע הדרך?"

"אם אתה רואה ילד בוכה, אתה שואל: מה קרה, למה הוא עצוב? ואילו כשאתה רואה אדם מבוגר מן השורה הולך ברחוב שמח, אתה שואל: מה קרה לו, למה הוא מחייך לעצמו ככה באמצע הרחוב? הכל בסדר?"

"ובכן במצב הטבעי והנכון של האדם מצויה השמחה. היא עומדת לימינו גם במצבים המתגברים ביותר. גם בבאזל, בבית הרפואה, הרופאים אמרו לנו שהם ראו התאוששות מופלאה, והם עצמם ייחסו זאת לשמחה שכל העת נאבקנו להיאחז בה."

נסיון לא קל, ממש מזכיר את מילות הפיוט "עין במר בוכה ולב שמח..."

"אתה יודע מה למדתי שם?", הוא אומר ומספר לי את סיפור הריקוד בו פתחנו. "למדתי במחלקה האונקולוגית שהשמחה צריכה לבוא מהלב. אם היא לא באה מהלב, תביא אותה מהראש. אם הראש לא נענה לך, תביא אותה דרך הרגליים. תרקוד גם אם העיניים בוכות. תרקוד, ובסופו של דבר הריקוד ייקח אותך לגבהים

ניצני עוז תיכון דתי טכנולוגי

אופציה לפנימייה איכותית או אקסטרני

ההרשמה לכיתות ט"ו' בעיצומה

לכין אוגן לחיים!

ערבי היכרות בזום < יום ראשון < 7/2 | יום ראשון 14/2 < 21:15-20:00

נתינה כערך מוביל
בבית הספר

ללמוד בדרך שלך עם
בגרות מלאה במגמה
חדשה ומרתקת

להכין את עצמך לחיים
של אמונה עם צוות
רציני שמבין עניין

הכנה לצה"ל
מהטובות בארץ

להכיר את השטח
עם טיולים מיוחדים

מגמת תחבורה מתקדמת,
מגמת אלקטרוניקה ועוד

לחפשים את הכרך הנכונה ליהורכם?

דברו איתנו:

8:00-15:00 יוכבד - 058-6178866

15:00 ואילך זוהרה - 055-6899227

חדש
בבית שמש

מקימי מעפר דל

סניט מעגל הנגיד ר' שמואל רוהר, הרב משה קוטלרסקי, הרב גבריאל פלדינגר והרב שניאור זלמן וישצקי במעמד חנוכת הבית של 'בית חב"ד פלדינגר' בבאזל שבשווייץ

של שמחה"

מוסי צלחה את המלחמה שנמשכה על פני שבעה חודשים תמימים, ומיד בתומם שבה ללימודיה בתיכון בארץ.

בכנס 'צמאה' האחרון, שנערך במתכונת מיוחדת שהעניקה לראשונה את האפשרות לצופים מכל העולם להשתתף מרחוק באירוע, הופיע הרב וישצקי בהרצאה וירטואלית וסיפר על החוויה העזה ומה למד ממנה.

"שם, בבית הרפואה, באו לבקר את בתי שתי ליצניות רפואיות, אחת צעירה ואחת מבוגרת", מספר ר' זלמן. "שאלנו אותן את השאלה שמציקה לכולנו. כאשר היום קשה ורע, איך בכל אופן משמחים אנשים? הצעירה אמרה: אין ברירה. זה תפקידי. אני מאלצת את עצמי לשמח. המבוגרת ענתה: לא. כך זה לא מחזיק מעמד. מה שאני עושה הוא, אני פורשת לפינה, מחפשת נקודה של שמחה, משהו טוב שקיים בחיי, ועם הנקודה הזו אני באה לשמח. זה סוד שכל אחד יכול ליישם גם כשקשה".

הרב וישצקי מופיע מדי פעם באירועים שונים של אנשים המתמודדים עם קשיים ומייעץ כיצד לחזק את נקודת השמחה הזו. "כיהודים מאמינים בני מאמינים", הוא אומר, "יש לנו בכיס את נקודת השמחה הזו תמיד. הייתי לא מזמן בכינוס של אחד הנדיבים שכינס לביתו אנשים שחלו במחלה. שאלתי: אתם זוכרים רגע כזה שבו אתם מבינים שאבי ואמי עזבוני וה' יאספני? כולם הרימו את ידם. זוהי אמת לאמיתה, ירשנו את זה מאבותינו ואמותינו, אמונה פשוטה שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. אתה יודע, בשווייץ יש השטר הכי גדול בעולם, שטר אחד של אלף פרנק, שזה שווה ערך לאלף דולר בשטר אחד. יש לנו לכולנו בכיס שטר של אלף פרנק, ולפעמים אנו לא מודעים שהוא נמצא אצלנו בכיס, אבל הוא נמצא".

שמואל (סס) רוהר ז"ל נולד בברלין למשפחה שומרת תורה ומצוות, וקיבל חינוך ליראת שמים ומסירות לתורה בדרכה של שיטת 'תורה ודרך ארץ'. בזמן מלחמת העולם השנייה נמלטה משפחתו מגרמניה לשווייץ. הוריו נלקחו למחנה פליטים במורג'ן, ואותו שלחו לבית נוער ליד באזל. אבל הוא, בהיותו בחור דתי שומר תורה ומצוות, לא ידע את נפשו. כיצד יוכל להסתדר בבית הנוער שבו לא היה דבר יהודי.

ראשי הקהילה היהודית בשווייץ שמעו שילדים יהודים פליטים מוחזקים ב'קינדר-היים' - בית הנוער, והגיעו למקום כדי לקחתם עמם לאימוץ על ידי משפחות. רוהר הצעיר התקבל בזרועות פתוחות על ידי ר' שלמה זלמן ורחל פלדינגר זכרונם לברכה, משפחה חרדית בבאזל. כפי שסיפר רוהר לרב וישצקי, כבר בערב הראשון, בשעה היעודה לארוחת הערב, שאל ר' שלמה זלמן את האורח לגילו. בשולחן המשפחתי ישבו, כמנהג היקים, הילדים כסדר גילם. כשהתברר שסם מבוגר יותר מילדיו, הוא רמו לילדיו וכל ילד זז כיסא אחד והאורח הושב לצדו ליד השולחן, מאז ולתמיד.

במשך שנתיים ומחצה התגורר רוהר בביתם של הפלדינגרים והיה לבנם, עד שהוריו שוחררו והוא שב לחיק משפחתו. לאחר המלחמה נדד על פני הארצות והשתקע בבוגוטה שבקולומביה. במהלך השנים הפך לעשיר מופלג ולנדבן מפורסם. שנים רבות מאז יצא ממנה לא שב לבאזל. אבל בערוב ימיו ביקש לחזור לשם, כדי להקים שם ושארית להוריו מאמציו ומטיביו.

הוא השקיע הון כדי לקנות בניין עבור בית חב"ד מפואר שיישא את השם 'בית חב"ד פלדינגר'. זו הייתה הפעם הראשונה ששב לבאזל אחרי 67 שנה, וההתרגשות שלו ושל בני ביתו הייתה גדולה.

במהלך ההקמה שאלו אותו כמה מאנשי העיר: הרי רבי שלמה זלמן היה יקה, איש תורה ודרך ארץ וחבר בקהילה החרדית בעיר, לא חב"דניק. למה, אם כן, אתה תורם לזכרו לחב"ד ולא לקהילה? והנדיב השיב כנגדם: רבי שלמה זלמן דגל בקבלת פנים בסבר פנים יפות ואוהבות, לכל יהודי באשר הוא. זלמן כיסא בבית ובבית הכנסת לכל יהודי זר. לכן נתן לי כיסא בביתו. ועתה השאלה היא, היכן מוכן כיסא ליהודי זר, אם לא בבית חב"ד. במקום הכיסא האחד שהוא נתן לי בביתו כילד פליט ללא משפחה, אני עכשיו תורם לזכרו מאה כיסאות ליהודים אבודים ונידחים. אני בטוח שרבי שלמה זלמן יהיה מרוצה מזה...

"נערכה פה חנוכת הבית", נזכר הרב וישצקי, "באו כל נכבדי העיר וקרנטיטה, ראשי העיר ואנשי ממשל, כולל בני משפחת פלדינגר, ובראשם ידידי הרב גבריאל פלדינגר שהיה באותה עת נשיא הקהילה החרדית של באזל, והוא אשר מצא עבורנו את הבניין שנרכש. היה זה ביום כ"ד לחודש ניסן תשע"ב, כשצעדנו יחד לקבלת פנים רשמית שערך עבורו נשיא קנטון באזל בבניין הפרלמנט. ר' שמואל אמר לי: בדיוק היום קראתי בתהילים, לפי השיעור הנחלק לימי החודש, את הפסוק 'מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון'. רק לפני 67 שנה הייתי פה אביון שנמצא באשפות, והנה הקב"ה הרים אותי ומתקיים בי המשך הכתוב 'להושיבי עם נדיבים'".

מהארכיון של העיר הגישו לו לר' שמואל מסמכים שונים שקשורים בו. אחד מהם היה אישור משטרתי שניתן לו כנער פליט לצאת את בית משפחת פלדינגר לביטו כשבת בבוקר לפני השעה שבע כדי להשתתף בשיעור תורה. רשומים היה בו במסמך בדיוק שמות הרחובות בהם מותר לו להלך בשעות אלו.

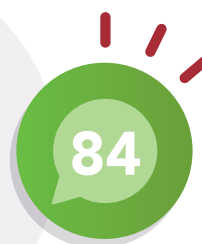
בית חב"ד המפואר נחנך בשנת תשע"ב, ומאז הולכת הקהילה החב"דית וצומחת. "מה שמיוחד בעיר", אומר הרב וישצקי, "זו האחדות הנפלאה הקיימת בין הקהילות כאשר כל קהילה מתמקדת בפעילות משלה. למרות ימי הקורונה והקשיים ולמרות החוקים המונעים התקהלות, אנו מצליחים לשמר חיי קהילה בדרכים יצירתיות.

"בחג הפסח שעבר, למשל, לימדנו כל אחד מחברי הקהילה איך עושים סדר בבית. בראש השנה תקענו בשופר בפארק הראשי בעיר, באוויר הפתוח. גם קנינו עשר שופרות ולימדנו כל מי שרצה בכך איך לתקוע בשופר, וביקשנו מכל אחד מאותם תלמידים לתקוע גם לשכנים היהודיים שלהם. גם בסוכות הקמנו סוכה בפארק עירוני, וכך אפשרנו למי שמעוניין לבוא ולברך 'לישב בסוכה'. גם פורים וגם פסח בעזרת ה' נקיים לפי הכללים, אמנם איננו יודע עדיין איך בדיוק, אבל בעז"ה המגילה תיקרא ותישמע באזני רבים, ומצות שמורות, מיכלא דאסוותא, יחולקו לכל דכפין וכל דצריך".

גב החר
מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171
gavhahar1@gmail.com

יש את אלו שאף פעם לא עונות.

אצלנו? הרכזת תמיד זמינה בוואטסאפ

חיבור חדש

אצלנו זה אחרת

אנחנו מבינים שמה שחשוב זה הלייווי האישי
כך שהשירות שלך יהיה הכי משמעותי וכיפי שיש
ושתהליך סגירת השירות יהיה פשוט, קל ונעים

וכעמותת בוטיק, אנחנו באמת יכולים

לעשות את זה עבורך

חיבור חדש

שירות לאומי-אזרחי שמתחבר לכולם

חפשי בגוגל 'חיבור חדש'

והרשמי כבר עכשיו **מבטיחים לענות** (:

שבת. זה מהלבש עליך

היחס שלנו לבורא. האם אנחנו יודעים לשים לב למתנות שלו, ואיזה עלבון זה אם מתייחסים למתנה כאל עול.

שאלתי פעם את הילדים: אם היה נוחת בבית שלנו מישהו מהחלל החיצון ביום שישי - מה הוא היה אומר שקורה כאן?

והם ענו: הוא היה אומר שמתכוננים כאן לאיזה אורח חשוב. מנקים, מבשלים, מתרחצים היטב, מדליקים נרות. אורח חשוב בדרך. אז האורח הזה אכן מגיע, אבל משום מה יכולה לקרות תופעה שדווקא כשהוא נמצא - אנחנו שוכחים להתייחס אליו... ועוסקים בשלנו. לא חבל?

לפעמים נדמה לי שחלק גדול מן המצוות נועדו לנסות להפוך אותנו - בשר ודם בסך הכל - ליצורים אציליים, בני מלכים. כך הלכות סעודה, והלכות טהרת המשפחה, והלכות לשון הרע, והלכות השכמת הבוקר ועוד ועוד. אבל בראש נמצאת השבת. בן מלך יודע מתי לעצור. יודע מתי לשבות. ולא משנה מה לבושו ביום חול, איך הוא נראה או כמה הוא עוסק - עכשיו שבת, ועכשיו הוא מלך. איזו נחת.

"יפה שעה אחת בעולם הזה מכל חיי העולם הבא". יש השואלים: על איזו שעה מדובר בדיוק? ועונים: זו השעה של צאת השבת, שמאחרים בהוצאת שבת ונשארים עוד קצת... במיוחד בחורף, שהשבת עוד לא הספיקה להיכנס וכבר היא מסתיימת...

וגם כאן - זו לא הלכה, שהרי מן הדין מספיקה תוספת כל שהיא, זו אינדיקציה. השבת כולה היא אהבה של הקדוש ברוך הוא לישראל. ובדרך כלל - אהבה מחזירה אהבה, ולא אהבה קשה להיפרד. אז מאריכים בזמירות, ומאחרים קצת את ערבית. וזו השעה הכי יפה בעולם - יותר מכל חיי העולם הבא.

אצל אחינו האשכנזים נוהגים להוסיף בשיר של יום רביעי גם את הפסוק "לכו נרננה לה', נריעה לצור ישענו", מפני שמיום רביעי כבר אפשר להריח את השבת הקרבה. ואוהבים - מחכים ומחפשים, אז כבר כשמריחים ריח ראשון של שבת, מיד מציינים זאת במזמור.

ככל שההיסטוריה מתקדמת והחיים נהיים יותר לחוצים ובהולים, כך עולה בעיני הפלא שנקרא שבת. הסוד הזה, וגם הסכנה בכך שנפספס אותו. השבת ההלכתית היא הבסיס להכל. אבל הבסיס הוא הכרחי אך לא מספיק. צריך להתענג על השבת, ליהנות ממנה, מהשביטה, מהחגיגה, מהמלכות.

והנה עוד סיפור מאותו בית כנסת. היה מתפלל אחד, מימי קראו לו. הייתה לו בסטה לנעליים בשוק של פתח תקווה, וחוז' מזה גם היה לו קול יפה מאוד. הוא היה גר רחוק מבית הכנסת, ולא היה מגיע בכל שבת. אך כשהיה מגיע - ראית בחוש איך נראית מלכות. הוא פייט את נשמתו, והוא היה האיש הכי מכובד בבית הכנסת בשעה הזו. כולם הקשיבו לו, כולם התענגו על הקול שלו, ועכשיו הוא המלך.

"מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה - לך והודע להם לישראל", אומר הקדוש ברוך הוא למשה. בדרך כלל, כשנותנים למישהו מתנה, לא צריך להודיע לו כלום. המתנה אומרת הכל.

אך בשבת יש משהו מוסתר. פנימי. זו מתנה המצריכה מודעות. לפתח חולי'ן רובץ. והזמן הפנוי יכול בקלות להפוך לזמן של חולי'ן. צריך מודעות לזמן. להרגיש אותו. לחוש אותו. הנרות שדולקים מספרים לנו סיפור, אבל גם מבקשים בקשה, שהיטיבה מכל לנסח אותה הבת דודה של הרבי מלובביץ', המשוררת זלדה עליה השלום:

לְהַדְלִיק נְרוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת -
זוּהֵי שַׁבָּת.

לְהַדְלִיק נְרוֹת שַׁבָּת
זוּהֵי קְפִיצַת-נֶפֶשׁ הֶרֶת נְצוּרוֹת
לַיָּם נְהַדֵּר, שֵׁישׁ בְּהַ מְסִתוּרִין
שֶׁל אֵשׁ הַשְּׂקִיעָה.

שלום וברכה חברים. אתם יודעים, שבת... שבת זו מתנה. ומתנה זה משהו שנותנים ולא מסבירים. אם הבנת מה קיבלת, יופי. ואם לא, כנראה לא היית רואי למתנה הזו והיא תחמוק ממך. נוכחות נפקדת כזו. ביומן היא מסומנת, אבל לא בנפש.

ויש כאלו שיודעים לקבל את המתנה הזו בכל ההידור האפשרי. אחד מהם היה הגבאי של בית הכנסת 'אוהל יצחק', רבי דוד סלם ע"ה, היכן שהתפללתי בילדותי.

רבי דוד היה גבאי מהסוג של פעם. כלומר, גבאים לכל החיים. לא מתחלפים. מהיום שאני זוכר את עצמי ועד היום שהסתלק לעולמו היה רבי דוד - הגבאי.

אני הייתי פוגש אותו בעיקר בשבתות, וזה היה המראה שלו בעיניי. תמיד לבוש חליפה ועניבה וכובע לראשו, כולו אומר הדר וכבוד, והפנים שלו היו מלאות נחת מכל פיוט או תפילה או מי שברך.

פעם אחת הזדמן לי לראות אותו ביום חול. אני זוכר עד היום את התדהמה שאחזה אותי. כמעט לא הייתי מאמין שמדובר באותו אדם. רבי דוד עבד כפועל ייצור במפעל מרכבים לייצור אוטובוסים או משהו כזה. בגדיו היו בגדי פועל אפורים, לא תואר ולא הדר. רק הפנים הטובות והחיוך התמידי היו שם.

האיש היקר הזה - כשהגיעה שבת - התלבש כמו מלך ויצא לקראתה. פני שבת נקבלה.

סיפר לי פעם חבר שכל התשובה שלו התחילה בגלל האהבה שלו לבגדים...

"אני אוהב להתלבש יפה ככה, כמו שצריך. אבל אין הרבה הזדמנויות. כמה אירועים יש לך כבר כשאתה בחור בן שש עשרה? אז מדי פעם מתלבשים יפה, יוצאים וחוזרים, ובינתיים הבגדים שוכבים בארון, מחכים להזדמנות הבאה. יום אחד חבר אמר לי: אולי תבוא לתפילת ליל שבת בבית הכנסת. אמרתי: למה לא? באתי לבית הכנסת, ואני רואה שם את כל האנשים מהשכונה שאני מכיר ביום יום - וכולם לבושים כמו מלכים, יושבים על כסאות כאלה מרופדים, ויש להם איזו נחת על הפנים. אמרתי: גם אני רוצה ככה, להתלבש יפה... להיות כמו מלך. ככה התחלתי להגיע לבית כנסת, ומשם זה כבר התגלגל".

פני שבת נקבלה.

אפשר לומר שהשבת היא ציווי, ל"ט מלאכות וריבוי של הגבלות. אבל אפשר לומר שהשבת היא השכר בעצמו, ויש לחיבת האוצר הזו שלושים ותשעה מפתחות שצריך לאחוז

כדי להיכנס פנימה. בהחלט אפשר להישאר בחורץ. במקום שאנחנו ניכנס לתוך השבת ונעבור בתוכה, השבת תעבור עלינו או על פנינו.

יוצא שהשבת היא מין אינדיקציה כללית על

המצב שלנו ועל

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך שומרים על עבודת ה' אותנטית בתקופת זום ותורה ותפילה וירטואלית?

אנחנו מאמינים בני מאמינים שההנהגה האלוקית מנהלת באופן מושלם את התנאים לעבודתנו, ובתוך התנאים הללו אנחנו צריכים לתת את כל כולנו לעבודתו יתברך לא מעמדת המקשן למה המצב אינו אחר, אלא מעמדת התרצן שעובד את ה' בכל תנאי ורוצה לשפר את המציאות על פי רצון ה'.

אנחנו עושים את רצון ה' לא כפי דמיונו, אלא על פי הנתונים שהקב"ה מניח אותנו בהם. הבעל שם טוב הקדוש הסביר את דברי דוד המלך, "צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי בארץ ציה ועייף בלי מים", שדוד המלך נאלץ לעבוד את ה' בברחו בתנאים קשים, ודווקא שם הייתה לו קרבת אלוקים מיוחדת עד שהוא אמר שגם כשישוב לקודש הלוואי שיהיו לו ערגה, צימאון ודבקות שאלו - "כן בקודש חזיתך לראות עוון וכבודך". מתוך הארץ ציה של אילוצים, זומים ועולם וירטואלי שהתרגש עלינו, אנחנו צריכים להיות בצימאון כל כך עמוק שאפילו כשנשוב אל הקודש, נתגעגע לצימאון הגדול הזה.

למה יש לנו תאוות?

הקב"ה הפליא לעשות כשהוא ברא את העולם לקשור נשמה בגוף בדמותו של האדם, שהוא נזר כל הבריאה ותכלית כוונתה. קשירת הנשמה בגוף איננה רק מיקום אלא ערוב עמוק של הנטיות והצרכים והתשוקות של כל צד. הנשמה לפנימיות, והגוף בגלוי ובחיצוניות. ולכן "יצר לב האדם רע מנעוריו", מפני שהמתגלה תחילה הוא הצד הגופני שמבקש, כמו כל בעל חיים, את התאוות הגשמיות וסיפוק מאווייו, ועוד יותר מהן מפני דעתו הרחבה, שהרי בעלי חיים אוכלים כדי שביעה, ואנחנו סובלים מהשמנת יתר שבאה כתוצאה מאכילת יתר.

וכל עומק העצה הוא כדי לשים את האדם במקום של בחירה, כדי שיזכה להיות שותף בטוב האלוקי שהקב"ה חפץ בטובו להשפיע עלינו, ושעומק הזכות ואותו הטוב בא דווקא על ידי שלנו הייתה בחירה חופשית, ומתוכה בחרנו באופן אוטונומי בטוב. אז זה טוב עצמי הנובע מאיתנו, ולא טוב חיצוני שאנחנו מתביישים בו מפני שהוא זר לנו וניתן לנו רק על ידי הטוב האלוקי שמחוצה לנו.

אני וחברותיי מרגישות שקורים דברים גדולים בקשר ליישוב הארץ, אבל לא יודעות איך לקחת חלק בכך.

לפני שנענה, צריך להתייחס להנחה סמויה של השאלה: שאם יש דבר גדול אז בוודאי אני אמור להיות שותף אליו. ואם כן, הורדת תורה מהר סיני היא בוודאי דבר גדול, אז איך נהיה שותפים למשה בעמדו על ההר? האם זו סיבה לתסכול חלילה? ואיך נהיה שותפים לאברהם אבינו בעקדה, האם זו סיבה להתמרמרות שאנחנו לא זוכים להיות שם? אלא אנחנו דבקים במעמדות הגדולים על ידי לימודם והפנמתם כגילויי אלוקות גדולים בתוכנו גם אם איננו במעמד עצמו.

כשאנחנו עוסקים ביושרי הארץ - בין בספר יהושע, בין בתקופת שיבת ציון, בין אצל בוני הארץ בראשית הציונות, ובין במעשה ההתנחלות ביהודה ושומרון בליבה הפועם של ארץ ישראל - אנחנו מושכים את אורם עלינו. בין אם נמצא דרך לפעול ובין אם לא. נכון שבעבר היו עליות גדולות ופעולות שנוער רב התגייס אליהן, אבל גם היום יש חוות, גבעות ומאחזים וישובים רבים שאפשר לסייע בהם ולהיות חלק מהמערכה הגדולה של בניין הארץ.

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org קרוב אליך • לפרטום: 052-525-4051

הרשימה המגוונת ביותר

היחידה שמייצגת באמונה את הציונות הדתית*

* רשימת החברים החדשים שלכם בכרמי גת.
תמצאו על תיבות הדואר בכניסה לבנין החדש שלכם.

כרג

קהילת כרמי גת

